

Božidar Mandić

OPUSTOŠENA ŠUMA

Pre četrdeset sedam godina
kupio sam napuštenu kuću
i naselio se u šumi
Vrlo retko odlazio sam u gradove
Novi Sad... ili Beograd... Ljubljana...
Zagreb... Skoplje... ili Sarajevo...
Iz izolovane prosvećenosti napisao sam
pesmu:
Dođem u grad
i gledam ljude
šta ih je?!
Sada, pod stare dane, češće posećujem
prijatelje u gradu i redakcije
Vratim se u šumu, a u njoj nema nijednog čoveka

PONOVO PIŠEM PESME

Već nekoliko decenija pišem samo
prozu
To je, pre svega – rekao je Pekić –
fizički rad
Sediš za pisaćom mašinom i samo ti
kao stvaralac
čuješ otkucaje njenih dirki po
beloj hartiji
To je put koji se ne vidi, pomalo
liči na konceptualnu umetnost
Put u kojem učestvuju nevidljivi
anđeli definitivnih oblika
Pisati pesme je znak
da je do tebe stigla potpuno srećna
starost
Ali, ne pišem pesme jer sam napustio
prozu,
već zato što poezija omogućuje lakši
sled zabeleženih protoka
i osećanja skraćenih formi

JOŠ

Avangarda – po prvi put – mora
 da krene u rikverc
 Prolaznost sa vihorom
 sećanja
 bdi nad održivim utopijama
 Ljudi, okupljeni po senzibilitetima,
 još govore u šumi
 o vrlini postojanja knjige.
 Otvore usta, a Bog kazuje umesto njih
 U svitanju se nazire konspirativno
 ime: Vlast trajanju izolovanostima

POEZIJA NIJE SMRT

Poeziju pišu osamostaljene
 grede drvene kuće
 Umetnost nema formu
 koju je propisao zakon iz
 svetskog ustava
 Pesma je smrad nebeskih mirisa
 Začuđen čovek, bez misli i zavisti, trči
 po livadama čiji nije vlasnik.
 Onda se vraća kući
 ne bi li spasio deo puste zemlje
 i prenaseljene
 Kad stanemo bosih nogu na nju
 ocrtava se trag „sakralnog hoditelja”
 jer možemo da pokrenemo noge

ŠTA – KAKO – ZBOG ČEGA

Sadržina
 Forma
 Veliko pitanje današnje
 umetnosti
 u našem veku
 dvadeset prvog preispitivanja –
 particip je odgovornosti
 Zbog čega se ja bavim umetnošću

IDENTITET

Nikad nisam sebe video
ali znam
da ljudi bolje vide
sebe
u ogledalu
kad su u mraku

ČUVATI IDEALE

Kada smo bili mladi
pevali smo: Vodimo Ljubav
a ne rat!
Sada pod starost
kada derviši plešu umesto nas
trebalo bi da urličemo: Vodimo rat
a ne UNIŠTENjE

PROŠLOST

Sama ka sebi – preko plavičastog luka
– krči put ka vrtešci sablasti
i zaokružuje sećanje
Uvek je bilo ovako
Sad je kako je uvek bilo
Svet ne napreduje
evoluirao samo zlo
Darvin se tiho pokajao. Kad su ga učenici
pitali: Da li postoji Bog?
Dugo je ćutao
a onda rekao:
Dragi moji učenici, ne donosite brzoplete
zaključke kao ja!
Prošlost je seme o onome što je bilo i
biće
Možda se raseje, možda ne...

REČ

Odlaze, a ne dolaze
jer
pre podne ne misle
već teku
prema raskršću
na kraju dana

VATRA

Vatra hladi pokvarene želje
savremenog mudraca
jer hoće nizvodno da pliva
Ne postoji plamen
koji je išao u suprotnom pravcu
od pepela
Sivkasti prah podseća nas na
Himenesovog magarca
Zašto?
Zato jer nevinost jaše na dugouhom
pesniku
koji hoće tvrdoglavo da stigne
tamo
odakle je krenuo pre dva dana